

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 107/2024
27.02.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Ђурица и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца Глобал ДОО Нови Сад, чији је пуномоћник Милорад Матић, адвокат у ..., против туженог Mercator – S ДОО Београд, чији су пуномоћници Душан Томић и др. адвокати из Заједничке адвокатске канцеларије „Исаиловић“ из Београда, ради исплате, вредност предмета спора 10.775.667,00 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда ЗПЖ 767/23 од 04.10.2023. године, у седници већа одржаној 27.02.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда ЗПЖ 767/23 од 04.10.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда ЗПЖ 767/23 од 04.10.2023. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Новом Саду 2П 682/2022 од 18.11.2022. године, обавезан је тужени да тужиоцу исплати износ од 10.775.667,00 динара са законском затезном каматом и то на износ од 9.570.309,90 динара почев од 28.07.2022. године до исплате, на износ од 803.685,80 динара почев од 06.09.2022. године до исплате и на износ од 401.671,30 динара почев од 03.10.2022. године до исплате, те на име трошкова парничног поступка износ од 446.803,00 динара и одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка за износ преко досуђеног.

Привредни апелациони суд је пресудом ЗПЖ 767/23 од 04.10.2023. године, одбио као неосновану жалбу туженог и потврдио пресуду Привредног суда у Новом Саду П 682/22 од 18.11.2022. године, те одбио захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио благовремену посебну ревизију, позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном

поступку, сматрајући да је потребно ново тумачење права, којом пресуду побија због погрешне примене материјалног права.

Према одредбама члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/2011 ... 10/2023 – др закон), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Одлучујући о дозвољености ревизије туженог на основу одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио да не дозволи одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној.

Правноснажном пресудом донетом у другом степену, одлучено је о тужбеном захтеву за накнаду штете као последице неиспуњења уговорних обавеза туженог из уговора о закупу пословног простора закљученог између туженог као закупца и тужиоца као закуподавца 14.02.2014. године, на период од 10 година. Према одредбама тог уговора, странке су се споразумеле да у периоду трајања уговора немају право отказа уговора по било ком основу, осим разлога предвиђених у члану 16. тачка 3. уговора који се односе на грубо кршење битних одредаба уговора. Тужени је пре истека уговореног рока вратио пословни простор тужиоцу, о чему су 14.03.2018. године сачинили записник у коме је констатовано да је тужиочев интерес да тужени настави да плаћа закупнину за уговорени период закупа, да тужилац остаје код закљученог уговора, тужени потврђује да тужилац није прекршио ниједну уговорну обавезу, већ да је тужени једнострано одлучио да не користи простор, испразнио га је и предао тужиоцу. Надаље, тужилац је 12.02.2019. године, са трећим лицем закључио уговор о закупу дела истог пословног простора, а након тога и уговор о закупу преосталог дела пословног простора са трећим лицем, тако да од оба закупца остварује закупнину у нижем износу од закупнине коју је уговорио са туженим. Предмет тужбеног захтева је накнада штете у висини разлике у уговореној закупнини између тужиоца и туженог и закупнини коју тужилац остварује издавањем у закуп пословног простора трећим лицима у периоду од 01.10.2020. године до 30.09.2022. године. О тужбеном захтеву су нижестепени судови одлучили применом одредаба члана 189., 262., 266. и 269. Закона о облигационим односима, тако што су обавезали туженог да тужиоцу исплати утврђене износе разлике у оствареној и уговореној закупнини, као накнаду штете насталу као последица неиспуњења уговорних обавеза туженог, коју штету је тужени морао предвидети као могућу последицу повреде уговора, с обзиром на чињенице које су му приликом закључења уговора морале бити познате.

Према садржини тражене правне заштите и разлозима нижестепених пресуда, на основу којих је одлучено о тужбеном захтеву, не произилази да постоји потреба за уједначавањем судске праксе у одлучивању о тужбеним захтевима заснованим на у бити истом чињеничном и правном основу.

Тужени у ревизији указује на једну одлуку Врховног касационог суда, Прев 183/2015 од 10.03.2016. године, којом је у другој чињеничној ситуацији одбијен делом тужбени захтев, засновану на закључку судова да тужилац није доказао да је радњама

туженог претрпео штету у утуженом износу као последицу једностраног раскида уговора пре истека рока у коме је уговор требало да траје.

Међутим, уочава се да пресуда на коју се ревидент позива не решава на другачији начин односе међу парничним странкама из истоветног чињеничног и правног основа, већ из чињеничног стања према коме је раскинут уговор, док је у овој парници закључак судова да је тужилац трпео штету на коју се односи тужбени захтев услед неиспуњења уговорних одредаба са стране туженог у ситуацији када га уговор и даље обавезује.

Према томе, не произлази да постоји потреба за уједначавањем судске праксе ни према наводима ревизије. У конкретном случају нема разлога за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно ново тумачење права које је примењено, конкретно о накнади штете због повреде уговорних одредаба, садржаног у Закону о облигационим односима.

Према изнетом је Врховни суд решио у ставу првом изреке овог решења.

Одлучујући о дозвољености ревизије у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку Врховни суд налази да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 485. Закона о парничном поступку, ревизија у привредним споровима није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 100.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази наведени износ према средњем курсу Народне банке Србије од 1евро за 117,3406 динара, на дан преиначења тужбе 06.09.2022. године, те је ревизија недозвољена.

Према томе је применом одредбе члана 413. Закона о парничном поступку одлучено у другом ставу изреке овог решења.

**Председник већа - судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић